

daler i det ſaakaldte Caſerneinventar, nemlig for Lagener, Haandklæder og hvad det nu er. Den Indvending, den høitærede Miniſter alſaa har gjort paa dette Punkt, ſvækker alſaa ikke min Beregning. Jeg tvivler om, at endogsaa den høitærede Miniſter i dette Dieblif vil kunne ſige — jeg kan idetmindſte aldeles ikke ſige det, ſkjøndt jeg har gjort mig Umage for at komme tilnærmelsesviis til en Anſkuelse i ſaa Henſeende, — hvor ſtort et Antal Mænd der vil komme i diſſe Forhold, og i hvilken Alder diſſe Mænd ville være; men, hvad jeg troer er rigtigt, iſær naar man tager den Skattebyrde i Betragtning, ſom herefter vil paahvide de Bedkommende, er, at man kan ſige, at ikke ſaa af denne dygtige, hæderlige og allerede knapt nok udfyrede Claſſe i dette Dieblif tjene paa 425 Rigsdaler, naar Alt vurderes, medens Forſlaget kun giver 420 Rd., og dog har den høitærede Miniſter gjentagne Gange, ſenest ved Sagens Behandling i Landſtthinget, ſagt, at Lovforſlaget indeholdt en Forbedring af deres Kaar, og at han øuſtede en ſaadan Forbedring. Jeg nævner dette, fordi det er mig om at gjøre, baade at vedgaae, hvad jeg troer at kunne paaftaa, og ikke at paaftaa Noget i et videre Omfang, end jeg er berettiget til.

Krigsminiſteren: Jeg vil ikke trætte det ærebe Thing med at forlænge Diſcuſſionen om diſſe Punkter og navnlig om dette Detailſpørgſmaal angaaende Overſergenternes Lønning. Det ærebe Medlem har bemærket, at det er meget vanſtelligt at faae to Opgivelſer om diſſe Forhold til at ſtemme med hinanden. Derfor troer jeg netop, at det er ſikreſt at holde ſig til Regjeringens Opgivelſe; det er den, ſom er den rigtige. Skulde det imidlertid i dette Tilfælde viſe ſig, at det dog ikke er ſaa, ſkal jeg — ligesom det allerede har gjort det ærebe Medlem godt at have Ret — gjerne gjøre ham den Indrømmelſe, at han havde Ret. Naar det ærebe Medlem meente, at jeg med en vis Varme havde udtalt mig om dette Forhold, ſaa indrømmer jeg det gjerne. Det er for mig en meget penibel Stilling; jeg har hele mit Liv intereſſeret mig netop for de Claſſer af Samfundet, og nu at blive ſat i

den Nødvendighed at maatte modsætte mig Forſlag om Forbedring i deres Kaar er Noget, der er høiſt ubehageligt for mig. Derſom jeg alſaa, hvad jeg gjerne vil indrømme, har ſvaret det ærebe Medlem med nogen Varme, da er det ſteet, fordi det er meget haardt for mig i dette Tilfælde at maatte ſee hørt fra Tølleſen og ſtrengt at holde mig til, hvad jeg anſeer for min Pligt. Iøvrigt ſkal jeg ikke forlænge Diſcuſſionen.

B. Chriſtensen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærebe Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

B. Chriſtensen: Jeg ſkal gjøre den korte Bemærkning, at jeg netop for at viſe fuldkommen fair play har fremsat i Detaillen denne Opgjørelſe for en Deel af Underofficerernes Bedkommende, idet jeg derved har gjort det muligt for Miniſteren at lade underſøge diſſe enkelte Poſter og at bedømme, hvorvidt Reſultatet er rigtigt. Jeg erkjender ikke, at de officielle Reſultater, der ved forſkjellige Leiligheder have foreligget os fra Miniſterens Side — tager jeg ikke fejl, have vi 3 ſaadanne forſkjellige Opgjørelſer — ere fuldkomment ſtemmende; jeg erkjender ikke, at de i alle enkelte Tilfælde ſlaae til.

H. M. Petersen: Det er under denne Behandling af Sagen ligesom ved tidligere lignende Leiligheder det ærebe Medlem for Skanderborg Amts 2den Valgkreds (N. Jensen), ſom jeg vil henvende et Par Ord til. Jeg har megen Lyſt til at blive enig med ham, og jeg ſkal gjøre et Forſøg paa, om der dog ikke kunde ſtee nogen Tilnærmelſe imellem os med Henſyn til vor Opfattelſe af denne Sag, da jeg ſkal indrømme, at jeg i Noget af hvad jeg har ſagt, ikke har været ganſke correct. Det er tidligere ikke lykkes mig, men jeg vil da nu forſøge paa at faae en ſaadan Tilnærmelſe bragt i ſtand. Det ærebe Medlem ſagde i ſit første Foredrag: Hvad er meeſt rimeligt, enten at Staten betaler den Gjælb, ſom Soldaten har gjort i Tjeneften, eller at Soldaten ſøger at tjene den af